

ikke talt med Pastor Fjaltring siden hint tilfældige Sammentræf i Høladen under Tordenvejret for godt halvandet Aar siden. Han havde et Par Gange kørt ham forbi, naar den sære Mand i Skumringen gik sine ensomme Spasereture paa afsides Veje, og han havde da ogsaa regelmæssigt hilst ham, dog — som det syntes — uden at blive genkendt. Men overalt paa Egnen havde han hørt Folk snakke om ham og om hans ulykkelige Familjeliv. Navnlig gik der de utroligste Historier om hans Kone; hun skulde ikke alene være ganske ødelagt af Drik men desuden i sine yngre Dage have begaaet kønslige Udskejelser af den groveste Art. Desuden bar nok hendes Skødesløshed og Dovenskab Hovedskylden for, at Præsten gentagne Gange havde haft økonomiske Vanskeligheder af den alvorligste Art. Alt dette havde vakt Pers Deltagelse for Manden. Naar han ikke desmindre havde udsat sit Besøg hos ham saa længe, var det, fordi han tænkte sig, at han som Pastor Blombergs Svigersøn næppe vilde faa nogen synderlig venlig Modtagelse, idet Svigerfaderen jo foruden Størsteparten af hans Menighed havde berøvet ham en væsenlig Del af hans haardt fornødne Indtægter.

Vejen sænkede sig i et stort Sving ned mod Bøstrup By, og pludselig lyste det op i hans Ansigt. Derhenne bag Præstegaardens Havelaage øjnede han Inger, der stod med et Sjal over Hovedet og kiggede efter ham.

„Du Syvsover!“ raabte hun ham imøde. „Hvor bliver du af?“

„Har du ventet?“

„Jeg er som Is over hele Kroppen.“

„Stakkel dog!“

Han var nu naaet hen til hende og kørte Ha-